

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เราสอนให้อวดทนให้มาก

วันไหนว่างเราก็ไปโรงพยาบาลทุกวัน ๆ โรงพยาบาลเป็นจุดสำคัญของประชาชน หลังไหลเข้าไป ๆ ที่นี้พวกหมอกับพวกพยาบาลไม่สามารถจะนำอาหาร-สิ่งเยียวยาต่าง ๆ ไปช่วยคนไข้ได้ ก็ต้องจำเป็น ต่างฝ่ายต่างขาดแคลน ประชาชนเจ็บไข้ได้ป่วยวิงหาหมอ หมอกับพยาบาลก็ต้องวิงเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเวลาเราไปเราจึงต้องจัดให้เต็มรถ ๆ แต่ได้วันละโรงเท่านั้น เต็มรถเลยละเราไปแต่ละครั้ง ๆ ไปโรงพยาบาล แล้วก็มอบเงินให้โรงละสองหมื่น ๆ แล้วมีอะไรจำเป็นอยู่ในโรงพยาบาล การก่อสร้างตึกคนไข้ อะไรต่ออะไรเอาอีกนะ ไปดูสภาพแล้วกับความจำเป็นของคนไข้ที่เข้าไปอาศัยกับความจนของเรา ดูสภาพความจำเป็นของคนคือพวกตึกพวกอะไรที่จะอาศัยแล้วไม่มีอีกแหละ ทุกข์ลำบากมากโรงพยาบาล เอา เราก็ต้องทุ่มลงไปช่วย ทุกข์ก็ทุกข์ เราทุกข์ไม่เหมือนคนไข้ทุกข์นะ ทุ่มกันลง อย่างนี้ละไปไหนแจกตลอด

โรงพยาบาลต่าง ๆ มันก็ทั่วประเทศไทยนะที่ว่าที่ช่วยเหลือ ส่งไปไกลไกลไม่สำคัญ สำคัญที่ความจำเป็นของสถานที่นั้น ๆ โรงพยาบาลนั้น โรงนั้น ๆ เขามาเล่าให้ฟังก็ส่งไป ๆ ความทุกข์ความลำบากเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยก็พอแล้ว ยังทุกข์ลำบากเครื่องเยียวยารักษาเพิ่มเข้าอีก หมอก็ก็นักทางหนึ่ง เราก็เห็นใจหมอเหมือนกัน พวกหมอบุคลากรพยาบาลหมุนตัว ๆ เพราะฉะนั้นเวลาไปโรงพยาบาลแต่ละแห่ง เราจึงได้หาอุบายสอนหมอและพยาบาลตามโอกาสที่เข้ามาเกี่ยวข้องเราได้มากน้อย ขอให้ใช้ความอดทนให้มาก เราว่า

คือคนเข้ามานี้เป็นคนจนตรอกจนมุม ชีวิตจิตใจมอบไว้กับหมอกับโรงพยาบาล ที่นี้หมอก็ก็นักหมุนตัว ๆ พยาบาลก็หมุน ทุกข์มากต่อมากมันก็วากวีกออกมาละอารมณ์ที่ไม่สบายใจ แล้วก็ไปเพิ่มให้คนไข้เจ็บป่วยหนักเข้าอีก มารยาทของหมอของพยาบาลสำคัญมากทีเดียว พอเข้าไปแล้วต้องได้ใช้มารยาทความอดทนนิมนนวลอ่อนหวานกับคนไข้ เขาไปฝากเนื้อฝากตัวชีวิตจิตใจ พร้อมทั้งการเจ็บไข้ได้ป่วยก็มอบไว้กับหมอดหมดแหละ

เวลาคนไข้ไปหาหมอก็ก็นักหมุนตัว ๆ ทนไม่ไหวคนมีกิเลสมันก็วากวีกออกมาบ้าง พวกพยาบาลอย่างนี้ คือมันทนไม่ไหว อันนี้เราก็ได้สอนให้ใช้ความอดทนให้มาก โรงพยาบาลเป็นที่รับกองทุกข์ของคน เราต้องทนให้มากอดให้มาก ว่าอย่างนี้เลย ยานานแรกก็คือมารยาทของหมอมที่มีต่อคนไข้ ของหมอมของพยาบาลที่แสดงต้อนรับคนไข้ นี่เป็นยานานแรก พอเห็นหมอเห็นพยาบาลแสดงด้วยความมีน้ำใจ ด้วยความ

เอื้อเพื่อทางนี้จิตใจก็เบิกบานขึ้น โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่รุนแรง อันนี้ก็สำคัญ เราเลยบอกหมอกับพยาบาลให้ปฏิบัติ แต่ทุกข์เขามากต่อมาก ทนไม่ไหวก็วากวีกออกบ้างเป็นธรรมดา บอกว่าให้อดทนนะ

ที่อดทนไม่ได้สำหรับวัดนี้ ยอมรับว่าอดทนไม่ได้ คือหมามากัดกันต่อหน้าไม่ได้ หลงทิศไปเลย หมากทุกตัว ตัวไหนมากัดกันต่อหน้าชัดเลยๆ แล้ววิ่งเข้าไปหลบซ่อนอยู่ นั่นละ เอาจริงนะ มันมากัดกันหาอะไร ไล่ตีเอา หมาที่มันคอยกัดกัน สอนหมาก็สอนแบบเอาไม้เรียวสอน เข้าใจไหมละ เมื่อวานนี้ก็ตีตัวหนึ่งวิ่งเข้าไปหลบซ่อนอยู่ข้างใน มันกัดเขา มันผิดต้องเอาหนักกว่าเพื่อน ตีเอา ให้พระท่านตี ท่านมีไม้ประจำอยู่ในนั้น ละกับหมา ตัวไหนกัดกันตีเอาๆ ขบขันนะ เราเป็นคนสอนวิชาฝึกหมาไม่ให้กัดกัน แล้วก็ฝึกคนไม่ให้กัดกันอีก มันทะเลาะกัน มนุษย์เราก็ไปแบบหนึ่ง นี่ก็กัดกันอีกแบบหนึ่ง หมาเป็นแบบหนึ่ง คนก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ต้องใช้หลายวิธี

วันนี้คงจะได้ไปโรงพยาบาลไกล คิดว่าวันนี้จะเข้าภูพาน ไปนี้ตัดเข้าไปวาริชภูมิ พุงออกภูพาน จากนั้นแล้วถึงจะไปทางสกลนคร นี่เอาของไปเต็มรถๆ นะ แต่ละวันๆ เราเอาของไปช่วยโรงพยาบาล แล้วก็มอบเงินให้โรงละสองหมื่นๆ ทุกวัน อาทิตย์หนึ่งก็มีห้าวัน จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ ให้อย่างนี้เป็นประจำ จิตใจนี้มันเบิกกว้างออกหมดด้วยความเมตตา

อย่างตีหมามากัดกันนี่ก็คือความเมตตาให้อยู่ร่วมกันเป็นสุข มากัดกันไม่ได้ตีเอา สงสารก็ตี เพราะผลที่ได้จากการตีนี้มีมากกว่าปล่อยให้มันกัดกัน แล้วมันจะกำเร็บเสิบสานเข้าไปอีก ไม้เรียวต้องมีอยู่ในครัวไฟ หมากัดกันไม่ได้นะตีเลย

วันหนึ่งๆ ที่ไม่ได้อยู่ก็เพราะความสงสารนะ ส่วนมากไปตามโรงพยาบาล ของไปเต็มรถๆ ได้วันละโรง ของให้เต็มรถๆ วันนี้โรงหนึ่ง วันนั้นโรงหนึ่ง จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ มีห้าวัน อาทิตย์ละห้าวัน นอกจากมีกิจธุระจำเป็นอย่างอื่นก็แบ่งไปส่วนอื่น อันนั้นก็ขาด เราไปทุกวันนี้เพราะความเมตตา ไม่ไปเพราะอะไร ทุกข์เรื่องทุกข์นี้ยอมรับว่าทุกข์ แต่ก็ทนเอา ผู้ทุกข์กว่าเรายังมีมาก แน่คิดไปอย่างนั้น ต้องไปช่วยกันๆ เอาละวันนี้เท่านั้นนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ